

1.

Woensdagmiddag, 30 augustus

Met rode ogen van het huilen, stapte Nora uit de auto. Haar hart brak toen ze Mathias' wanhopige gezicht zag. Ook hij had gehuild. Dat was wel duidelijk.

'Heb je echt...', snikte hij en nam haar handen vast. Het meisje voelde hoe hij trilde. Hij durfde haar amper aankijken.

Ook Emma was erbij komen staan en keek Nora vragend aan. Geen van beiden durfden ze het haar recht op de man af vragen. Bang voor wat ze zou antwoorden.

Tja, ze had ook immens lang getwijfeld. Het is ook geen evidente keuze. Wat moet je doen als je onverwacht en ongewild zwanger bent op je zestiende? Heel veel keuzes zijn er niet. Abortus plegen, het kind opgeven ter adoptie of moeder worden en daar stopt het. Meer opties zijn er niet. Toen Nora de vorige avond ging slapen, was het voor haar duidelijk: ze zou het kindje laten wegnemen. In de abortuskliniek hadden ze haar uitgebreid geïnformeerd. Als je er vroeg genoeg bij was, kon je via pillen het ongeboren baby'tje laten "verdwijnen". Geen dikke buik, geen ongemakken, geen slapeloze nachten en vooral gewoon jong zijn. Dankzij die pillen zou ze haar zorgeloze leventje kunnen verderzetten en niemand zou er ooit iets over weten. Ook haar ouders vonden dit de beste keuze. Oma en opa daarentegen vonden het maar niets. Ze hadden het echt moeilijk met de gedachte dit ongeboren leven geen kans te geven. Ook haar bff Emma vond Nora's keuze eigenlijk niet oké. Maar als vriendin beloofde ze om haar honderd procent te steunen, welke keuze ze ook maakte. En toen was er die brief.

Die mooie brief die haar hoofd deed tollen, haar weer liet twijfelen. Hij was zo oprecht mooi geschreven, eerlijk en open. Mathias vertelde in zijn brief het verhaal van zijn geboorte. Hij zou geadopteerd worden, maar zijn ouders kozen ervoor om voor hem te zorgen. En daar was hij hen tot op vandaag nog steeds immens dankbaar voor. Hij wilde absoluut niet dat ze abortus zou plegen. Ze konden best samen een kind opvoeden, vond hij. Uiteraard maakte Nora's hart een sprongetje van blijdschap toen ze las hoe graag de jongen haar zag. Ze was immers nog altijd dolverliefd op hem. Ook al had hij wekenlang niets van zich laten horen. Ook al had hij haar uitgescholden en vernederd toen hij te weten kwam dat ze zwanger was. Ja, ondanks alles hield ze nog steeds van hem.

‘Ik heb voor mijn eigen geluk gekozen, Mathias,’ zei ze fluisterend.

De jongen schudde zijn hoofd en zakte in elkaar. Dikke tranen rolden over zijn wangen. Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht.

‘Nono...,’ prevelde Emma zachtjes en keek diep in de ogen van haar vriendin. Nora staarde terug en zonder iets te zeggen vloog haar vriendin haar om de nek. ‘Ik wist dat je het niet zou doen!’ riep ze uit. Enthousiast sprong ze op en neer. ‘Ik kon het niet,’ prevelde Nora.

Verward keek Mathias het meisje aan. ‘Hè? Wat? Wat bedoel je?’ stotterde hij.

‘Ik heb het niet gedaan Mathias,’ zei Nora stilletjes.

‘Maar, je zei net...’

‘Ik zei dat ik voor mijn eigen geluk heb gekozen,’ herhaalde het meisje, ‘en dat betekent dat ik gekozen heb voor jou en onze baby. Dat is mijn eigen geluk,’ glimlachte ze door haar tranen heen.

Mathias sprong recht en tilde Nora op. ‘Wij kunnen dit liefje! Ik ga goed voor jullie zorgen. Jullie gaan niets tekort komen, beloofd!’

‘Dat is je geraden hé jongen,’ lachte Emma. ‘Of je krijgt met mij te doen!’

Nora gaf haar vriendin een dikke knuffel. ‘Bedankt Ems! Zonder jou was het helemaal anders gelopen. Dan had ik Mathias waarschijnlijk nooit meer gezien.’

‘Tja,’ zei Emma schouderophalend. ‘Soms moet je luisteren naar je vriendin en soms moet je haar gewoon compleet negeren en doen wat je denkt dat het beste voor haar is hé!’

‘Je mag blij zijn met zo’n vriendin liefje,’ kwam Mathias tussenbeide. ‘Echt waar. Bedankt Emma! Zonder jou...’

‘Zeg stop eens met dat melig gedoe. Vertel me liever eens hoe het nu verder moet. Hoe gaan jullie het nu aanpakken? Ik ben wel benieuwd naar jullie plannen!’ zei Emma nieuwsgierig.

Nora en Mathias keken elkaar aan en haalden hun schouders op. ‘Ik denk dat we daar nog wel wat tijd voor hebben hé Ems. Normaal gezien nog zo’n maand of acht,’ knipoogde ze.

Plots hoorden ze de stem van Nora’s vader: ‘Nora, zeg maar dag tegen je vrienden en kom eten nu.’

Het meisje knikte naar haar vader, gaf Emma een dikke knuffel en Mathias een zoen. ‘Tot morgen?’

Ze knikten. ‘Mag ik je bellen vanavond?’ fluisterde Mathias. Nora knikte. ‘Tuurlijk!’

2.

Woensdagavond, 30 augustus

Met een grote smile liet Nora zich die avond op haar bed vallen. Wat was ze blij met haar beslissing. Haar vader was wel geschrokken. Hij zag een baby in huis niet direct zitten. Maar mama had hem duidelijk gemaakt dat het niet het geschikte moment was om hier weer over te discussiëren. Dat hadden ze al vaak genoeg gedaan. En de situatie was helemaal anders nu Mathias weer in the picture was. Na het middageten had ze oma en opa gebeld. Ze had haar grootouders nog nooit zo gelukkig geweten toen ze hen het nieuws vertelde. Tevreden wreef ze over haar buik. ‘Wij gaan goed voor jou zorgen,’ fluisterde ze zachtjes.

Even later rinkelde haar telefoon. Haar hart maakte een sprongetje toen ze Mathias’ naam zag verschijnen.

‘Hallo liefje,’ zei hij toen hij hoorde dat ze opnam.

‘Hoi, alles oké,’ wilde Nora weten.

‘Tuurlijk! Nu ik weet dat we samen een gezinnetje gaan vormen, voel ik me opperbest!’

‘Zeg Mathias, waar woon je nu eigenlijk? Terug bij je moeder?’

‘Nee, ben je gek? Die rotzak van een Franky woont daar nog altijd hé! Ik logeer voorlopig bij mijn tante.’

‘O, ik wist niet dat je een tante had. Is het een toffe?’